

legközelebbi alkalommal kedvet kap az idomításhoz s arról is meg vagyok győződve, hogy ha csak egy kis szemernyi hajlam van az illetőben, több öröme lesz tanítványában, ha az első kísérlet nem is válik be egészen mint egy egészen ismeretlen, kész vizslában.

Dr. Mika Károly.

Okuli után.

Kikeleti, de még hűvös szellő járja a határt. Okuli elmúlt, megérkeztek az erdő rejtélyes sűrűjének hosszúcsőrű tavaszi vendégei; mert hisz csak vendégek ők, kik nászuton vannak most nálunk.

Szabadulást hoztak. Végre ismét ki, csak ki az ébredő természet ölébe, hol távol az anyagi világ zajától, önkénytelenül teledi az ember az élet ezernyi bajait, hol öntudatlanul ideálisabb szellemek körébe emelkedik a már elmindennapiasodó lélek, hol a képzelet aranyszálakkal szövö át a bizonytalan jövőt, — hogy kérlelhetetlenül tépje ki azokat a rideg valóság

Mily szentimentális hangulat, — és én mégis gyilkos puskát akasztok le a szegről! De milyen is az ember, — vagy talán más ilyenkor otthon hagyná? — nem tudom. »Diana« most hozzám símul, elégedetten csóválva farkát, mintha mondaná: gyerünk hát.

* * *

Döcög már a tüzes szekér a föld másik oldalára . . . még sárgás, majd rózsaszínben játszó pir tarkazza az ég nyugati határát, még ott játszik az utolsó sugár a vén cserfák kopasz koronáján, mely aranyszélűre himezte a hosszú rétegfelhőket. Még egy korai lepke is élvezi a már halványuló fényben a tavasz mámorító illatát. Bujkálva enyeleg a páros fogoly a tölgy-kultúra aljának megfakult fűszőnyege között, majd cserregve tova száll. Hangos lármával száll le az aranymezű, hosszúfarkú pasa az érbe, a magasabb égerfákra, hol már együtt van a pihenő hárem.

A hol a kanyargó gyalogösvény búcsúzik a tölgy-kulturától, elvénuilt cserfák állanak, melyek törzsei talán tudnának valamit a régi jó időkből is. Tarka, ölbe rakott fa mellett a sűrű ágkucpocok mutatják, hogy nemrég többen voltak. Fekete madár kevereg a vágás fölött, — a régi tanyát keresik, meg-megtelepedve a már gyéren álldogáló fákon. Szürke nyakú csókák ezek, közibük szegődve egy-egy varjú is károgva kesereg a pusztulás fölött; de hiába, ha így kívánja a már felcseperedett ifjabb nemzedék, melynek odvaiban egykor, talán épen annak a most fölötté károgó madárseregnek, nem tudom hányadik dédunokája alapítja majd a családi boldogságot. Egy csapat örvös is siet nyugovóra, kik még csak nemrég érkeztek. Vörhenyes tollú madárka gubbaszt az egyik ölfakarón, le-lecsapva a fűbe valami légy után, melyet a márciusi napsugarak csaltak elő; fázik még szegény fülemile, kissé korán érkezett.

Alkonyodik. Sötétes fátyolt bontanak odafönt, mit lassan-lassan, nesztelenül húznak keletről nyugat felé; a közeli fenyvesek sötétzöld színe kezd összefolyni távolabb a Bakony szürkés-kék színével, mindinkább homály lesz idelent, amint a fátyolt jobban jobban húzzák nyugatra. Takarót húznak az öreg földre; gyengéden suttogó esti szél kél most a Bakony felől, álomba ringatva az édes természetet. Mintha

fátyolt szögeznének le köröskörül, hogy meg ne lebbentse a pajkos tavaszi szellő: egyhangú kalapálás hallatszik, — a harkály még ébren van.

A fekete-rigó mélabús nótát fúj a csendben csobogó ér partján, a mit még nemrég néma jég-bilincsekben tartott a kemény tél. Odább, hol a sűrű borostyán legmesterkétebben fűzte szálait, hol legmeredekebb a part, ijedt cserregéssel száll fel egy másik. A vörös kaczagányos rablólovag lakik ott. Épen most hagyják el kettecskén a part mélyébe épített várat, mindegyik szó nélkül megy a maga útjára. Letűtött fejfel, komoran, ballag ő, figyelembe sem véve a csettegő ökörszemet, mely ágról-ágra ugrálva követi; a családi gondok aggaszthatják már szegényt, a melyek nemsokára bekopogtának komáék ajtaján. Hirtelen felüti fejét, mint a villanszikra hat reá egy ismeretes hang; lesz vacsora — gondolja magában —, előre, fogoly cserreg a »Nagyasszony« tisztáson.

A fátyolt már egészen ráborították a szunnyadó mindenségre, csak nyugati széle nem érinti még a föld peremét; egy nagy lomha felhő képében lógnak le a fátyol fodrai, mely alatt a kíváncsi napnak visszaverődő sápadt fénye szűrődik be, mert tudja, hogy nász készül a nagy sátor alatt, melynek menyegyzetén a beszűrődő fénytől még halványan ragyogó mécsket is kezdenek gyújtani. Apró pillangók röpködnek ide-oda; megannyi ámorok ezek, ébresztik már az alvókat.

Szárnycsapások váltakoznak most a sűrű egres alján, mint mikor valami ügyetlen madár kell szárnyra; felemelkedett a szerelmes hosszúcsőrű. Kéjesen hintálva úszsza a légóceánt az ér felett. Piszit, piszit hallatszik másfelől; hirtelen, mint a cikázó villám, csap a hang felé, — majd mély korrogás szerű hang hullámaival hozza az esti szél. Találkoztak; gyorsabban felváltva hallatják most: piszit, piszit. Egy óráig tart még a hajsza Ámor babéraiért, kaczerkodva csalja a nőmadár maga után a szerelemtől vak szárnyas lovagot; — most zörren a csalit, titok takarja őket . . .

Elégedetten röpködnek az apró ámorok; zümmögve vágódik a fűbe az aczélkék bogár, egy kiálló ág szegte szárnyait. A rigó-fütytyel az utolsó dal ütemei enyésznek el a légben. Pajkosan enyeleg a tavaszi szellő a csalit száraz leveivel, zizegve regél boldogságról, örökké tartó tavaszról nekik; jóízűt kacagnak erre az aszott, tavali levelek, hisz tudják ők, hogy még egyik sem volt örök. Mérgesen rázza meg most már mint szél a hitetleneket és tompa morajjal száguld a közeledő éjbe.

Az alámerülő napnak sápadozó fénye még ott ólálkodik a nagy sátor alatt, míg végre győz az est, kitudszkolja a kíváncsi öreget és nyugaton is leeresztik a kordinát: a nagy felhő leszállt Némaság ül körül; fényesen ragyog le a gönczöl csillaga reájuk, kik a mámor után álmodnak édes álmokat és mint a nóta mondja:

Nyugszik minden csendesesen, csak a szellő jár, kel;

Édes hangon beszélget a fák levelével:

Jó éjt, jó éjt, édes álmokat.

Menjünk mi is haza . . .

ifj. Löw György.